

FANNY FAIRYCHILD

OG DET MAGISKE SPEJL

LYKKE LINDBO

FORLAGET LINDBO

FANNY
FAIRYCHILD

A decorative dragonfly illustration is integrated into the title 'FAIRYCHILD'. The dragonfly is positioned to the right of the word 'FAIRYCHILD', with its body and legs overlapping the letters 'I' and 'L'. The wings are spread out, and the overall design is elegant and whimsical.

OG DET MAGISKE SPEJL

Skrevet til mine døtre

*Luna, Amanda og Sarah for at huske dem på,
at man kan, hvad man vil. Og intet i livet er, som man tror.
Jeg håber min kærlighed til dem for evigt vil være forseget
i deres hjerter, så de kan give den videre.*

Drøm, tro, elsk og lev!

Godheim

Midgård

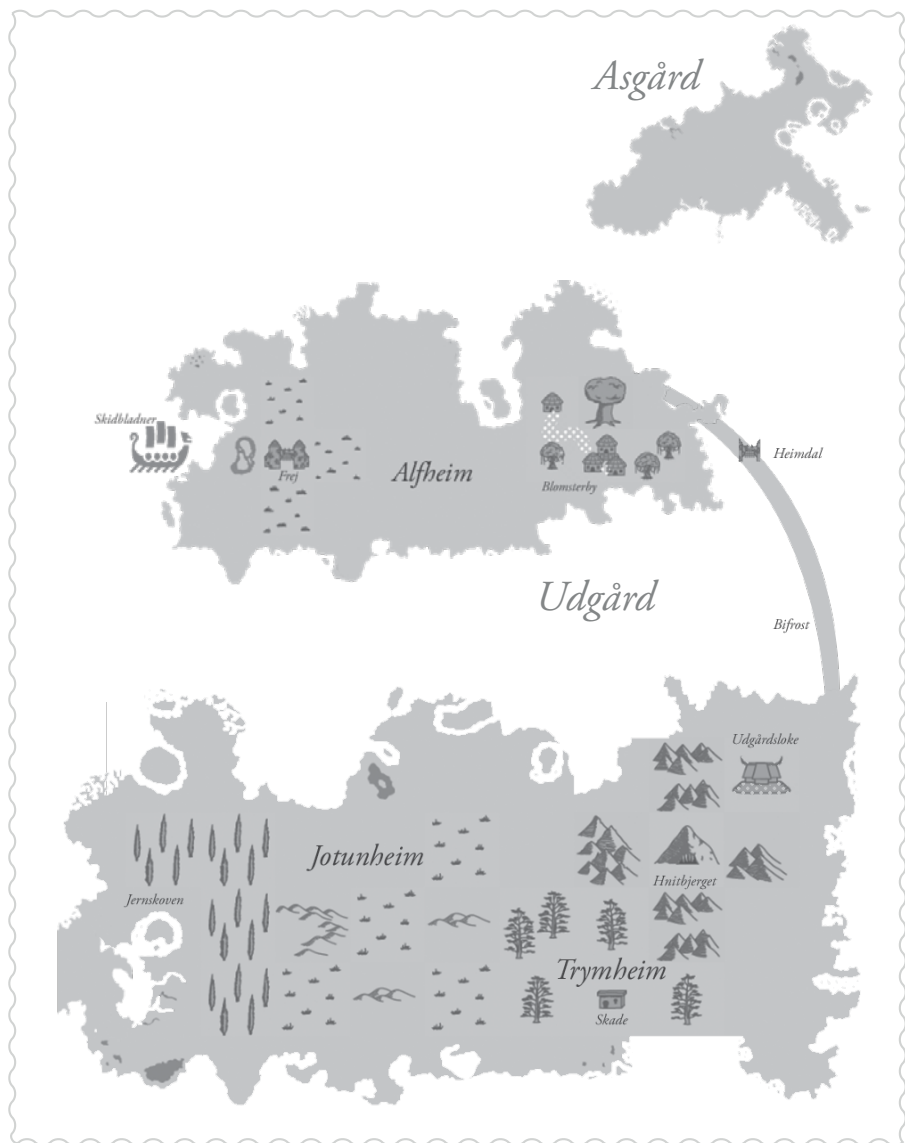
Udgård

Svartalheim

Godheim

LYKKE LINDBO

FANNY
FAIRYCHILD

OG DET MAGISKE SPEJL

FORLAGET LINDBO

Fanny Fairychild og det magiske spejl

©Lykke Lindbo 2019

Redigeret af Lykke Lindbo

Opsætning og grafik: Lykke Lindbo

Logo og grafik: Alina Vicol

Forlag: Forlaget Lindbo

CVR 36673567

Tryk: Toptryk Grafisk ApS

1. udgave, 1. oplag 2019

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, elektronisk, fotografisk eller anden gengivelse eller kopiering fra denne bog eller dele heraf er, ifølge gældende dansk lov om ophavsret, ikke tilladt uden forlagets samtykke eller aftale.

ISBN 978-87-970886-0-9

Indhold

Alfhild fra Carling	11	Skade fra Trymheim	110
Goodwill Farmhill	16	Frejas hemmelighed	124
Den gamle eg	20	Storm og ulykke	130
Oraklet	22	En udspekuleret jætte	134
Guldsmeden	25	Den gamle olding	141
Faylinn	27	Over skyerne	149
Familien Fairchild	32	Sendebud fra Helvede	160
Hvad loftet gemte	37	Den gode Frej	167
Sebilles dagbog	48	Modbydelige Loke	182
Offergaver	51	Et prægtigt lommeskib	186
Mødet med Alfhild	57	Et vemodigt farvel	194
Alfheim	64	Den nye pagt	200
Medaljonen	70	Modgunn	204
Elvy – en ny ven	74	Krystalbjerget	212
Den gyldne port	83	Giganternes kamp	216
Rejsen til Alfheim	97	En flamme slukkes	224
Jætten fra Jotunheim	104	Ordforklaring	231

Kapitel 1

Alfhild fra Carling

Den gamle hytte lå på en frodig eng med smukke, vilde blomster, små bærbuske, æble-, pære- og blommetræer og krydderplanter af alle slags. Engen var rig på dyre- og fugleliv og summede af naturens aktiviteter.

Nord for hytten lå en mindre skovsø spættet med åkander. Ud i søen strakte en lille faldefærdig bro sig. Tøjret til broen var en gammel robåd og på bredden stod en lille vandmølle, som langsomt æltede vandet.

Ved siden af møllen stod en spand af træ bundet til et reb. Spanden blev brugt til at hælde vand op i andre spande af træ med store rustne hanke af metal.

Fra skoven bugtede en lille bæk sig som en snedig slange. Ind og ud mellem træerne til den nåede den lille sø, hvor den pustede det ferske vand ud med et suk.

Engen hed *Carling*. Ifølge sagnet var dette stedet "*hvor gamle koner og hekse mødes*". Skoven hed *Brewenville Skoven* og var en af Englands største og ældste. Der var stadig store områder, som sjældent blev betrådt af menneskeben.

Her i Carling, den idylliske oase i skoven, starter vores historie.

Fra hytten kunne man høre nogen nynne en skæv melodi. Indimellem kom der høje grynt og et råb. Herefter vendte stemmen tilbage til en hæs trallen.

Det gamle vindue stod åbent. Indenfor skramledes og ramledes med kopper og tallerkener. Det var ikke hver dag, der blev gjort hovedrent i den forfaldne hytte. Det var heller ikke hver dag, der kom gæster.

Den gamle kone stod lidt og skulede ud af vinduet med hænderne i siden på de benede hofter. Hun havde kakigrønne bukser på som stoppede lige under de knoglede knæ. Hendes brune ben var fulde af myggestik, mærker fra uheld og ridser fra grene, buske og torne.

Den rødbrune, alt for store skovmandsskjorte, hang til midten af lårene. Om livet sad et rynket læderbælte. Her hang en stor dolk i en gammel skede.

Konens sorte øjne kneb sig sammen, mens hun spejdede mod vest. Det så ud som om hun ventede på, at et eller andet pludselig skulle dumpe ud af skoven. Hun gryntede og rystede lidt på hovedet.

Hun anede nemlig ikke, hvem det var, der kom på sjældent besøg i dag. Og hun vidste heller ikke hvornår. Hun havde ikke set nogen mennesker i årtier og hun havde heller ikke savnet deres selskab.

Lige nu syntes hun det var noget fjolleri, at hun skulle have besøg. Det irriterede hende, at hun skulle rydde op og gøre rent på sådan en smuk solskinsdag.

Konen hed Alfhild, og hun var meget gammel. Hun havde boet i hytten det meste af sit liv. Hvor gammel hun var, kunne hun ikke huske – og det var der heller ingen andre

der kunne. Det var som om hendes liv i mange år havde stået stille. Som om hun aldrig havde været yngre eller ville blive ældre.

Men trods den høje alder og den tynde krop var hun stærk som en okse. Hendes senede arme og ben var fulde af energi. Håret var langt og hvidt, og øjnene skarpe og gennemborende i det rynkede, solbrændte ansigt.

Der lød et brag! Vredt vendte Alfhild sig om og fejede noget som lignede en stor guldsmed væk fra bordet med en klud.

“UD!” Hun samlede skårene fra en tekop op.

Ærgerligt! Hun havde kun fem porcelænskopper tilbage, som hun havde lusket sig til for mange år siden oppe på den gamle gård “*Goodwill Farmhill*”.

Dengang boede der et ældre ægtepar med et par børn på gården. Alfhild kendte gårdkonen alt for godt fra da hun var ung. Hun var gal og skældte ud på alt og alle. Hun råbte af tjenestepiger, staldknægte, mand og børn. Selv de stakkels dyr, hvis hun kunne komme til det. Men til trods for at hun var en arrig kvinde, var der tit gæster på gården. De blev inviteret til store fester og fine selskaber i haven.

Alfhild gjorde, hvad hun kunne for at skræmme de dumme mennesker væk. Hun planlagde både det ene og det andet i håb om, at de ville forsvinde og aldrig mere komme tilbage. De forstyrrede den ellers fredelige skov med deres larm, musik og skænderier, syntes hun. Når gårdkonen i huset havde veninder på besøg, pladrede og sladrede de nemlig så højt, at det kunne høres langt væk.

Alfhild vendte øjne og rystede på hovedet når hun hørte,

hvordan den ene pralede mere end den anden. Gårdkonens ældste datter var lige blevet færdig med at læse, og hun fortalte vildt og bredt om, hvor dygtig hun var.

Alt det kunne Alfild ikke høre, når hun var på Carling; men hendes nysgerrighed fik hende til at liste hen til udkanten af skoven. Der stod hun bag en gammel eg og lurede på gårdens beboere, mens hun bandede over larmen og udtænkte skumle planer.

En varm sommerdag skulle der være fint selskab i den smukke have. Der var dækket op i den bageste havepavillon i udkanten af engen foran den gamle, krogede eg. Det fineste porcelænsstel var taget i brug og dækket på en hvid, håndkniplet dug.

Dekorative, råhvvide bonderoser strakte sig frejdigt i en vandkande. Lækkerier lå på små fade og glasasietter. Der var håndrullede chokoladetrøfler, kirsebærtærte, mandelkager og varme æbler med marcipan i midten.

Alfild sad som altid bag det gamle træ og skulede på al postyret, mens hun tænkte på en ny plan. Pludselig var det som tog Fanden ved hende. Da gårdkonens tjenestepige var gået tilbage til huset for at hente mere mad, forlod Alfild skovbrynet som et lyn med retning mod pavillonen.

Her tog hun hurtigt i højre side af den hvide dug, så i venstre side, samlede hele bundtet med en knude på toppen, og tog dugen med alt indholdet over skulderen. Hun skyndte sig tilbage til skoven.

Alfild var så ophidset, at hun løb over bække, gennem buske og træer, mens grenene klaskede ind i hendes ben og

kinder. Hun skiftevis bandede, smågrinte og talte med sig selv. Nu skulle hun nok få stoppet al den larm.

Og siden den dag havde Alfhild haft mere eller mindre fred og fint porcelæn i huset. Kagerne og chokoladen havde hun spist lidt af selv. Resten gav hun til fuglene, som især var glade for de fyldte æbler. Næsten alt porcelænet var intakt, dog lettere skåret.

Kun en gang siden havde Alfhild haft så fint besøg, at hun havde haft det fremme. Ellers brugte hun kun vandkanden og en enkelt kop til sin daglige kamillete. Resten af porcelænet havde stået i et faldefærdigt vitrineskab i det sparsomt møblerede køkken. Aldrig siden vasket eller støvet af.

Men i dag skulle Alfhild bruge det fine porcelæn på grund af en gæst, som hun ikke anede, hvem var. Og midt i det hele blev hun drillet af nysgerrige væsner, som nu også var skyld i, at hun kun havde fire kopper tilbage.

Alfhild smilede igen ved tanken om den stakkels tjenestepige, og hvor dumme de sikkert havde set ud, da de stod og måbede foran pavillonen.

Men så kom hun i tanke om, hvorfor hun havde travlt med at stase op. Og så bandede og svovlede hun videre, mens hun ryddede op på bordet og arrigt vaskede kagetallerkener af.

Kapitel 2

Goodwill Farmhill

Der var mange vilde blomster på engen, hvor gården “Goodwill Farmhill“ lå. Røde, lilla og blå blomster, talte den lille pige. Hun nærmede sig den store skov, som lå i udkanten af familiens landejendom.

Den skæve gård var flere hundrede år gammel, men var blevet restaureret i ny og næ. Op ad den hvide mur på det store hovedhus kravlede mørkerøde bonderoser. Den venstre længe, hvor tjenestefolkene engang havde boet, var nu garage og værksted. Længen til højre og den fjerde længe, som lukkede gården med en stor port, var stalde og lade.

Staldene var sparsomt beboet af et par heste, en stor so og 16 høns, som kunne løbe rundt både ude og inde. Der var stadig plads til et par får eller andre dyr – men ikke tid, for husets beboere havde nok at se til.

Pigens navn var Sebille, og hun var det eneste barn på gården. Slægtsgården havde tilhørt hendes mors familie siden den blev opført.

Sebille blev født med en hjertefejl. Derfor var hun altid meget beskyttet af sine forældre. Hun var lille og spinkel af sin alder. Selvom hun havde meget energi, blev hun hurtigt træt.

Hendes far var dyrlæge og hendes mor privat skolelærer for de mere velhavende familier i byen Brewenville. Der blev holdt grundigt øje med Sebille, og hun blev undervist hjemme.

Hun legede sjældent med andre børn. Det skete kun når familiens fætre og kusiner kom på besøg. Derfor var dyrene på gården hendes bedste venner og markerne omkring hendes legeplads.

Sebilles forældre elskede hende højere end noget andet. De ville gøre alt for at beskytte hende mod alle farer. Og selvom hendes hjertefejl betød, at hun skulle tage den med ro, ikke måtte overanstrenge sig eller blive for ophidset, så legede den lille pige som alle andre små piger på hendes alder.

Hun havde en god portion fantasi som kringledede sig ind og ud mellem det, der var virkelighed og det, der var opspind og egne historier.

Denne smukke sommerdag startede som andre dage med varm havregrød med rosiner og revet æble, som Sebilles mor havde lavet til hende om morgenen. Mælken var iskold og til dessert fik Sebille en håndfuld mørkerøde hindbær med ud i haven.

“Løb nu ikke for langt væk,” var det sidste Sebille hørte, da hun løb ud på gårdspladsen.

Hun løb videre ud gennem et større hul i den store, brune træport ind til laden og ud igen på den anden side af en mindre, mørkegrøn stalddør, som hamrede hårdt i efter hende.

Hun løb gennem engens høje græs. Hun hoppede og

sprang, så de brune krøller dansede om hendes ansigt, mens hun lukkede øjnene og indåndede blomsterdufte, græsset og den friske sommerluft. Så stod hun stille, så hoppede hun, så stod hun stille.

Sebille legede med græshopper, myrer og sommerfugle og forestillede sig, at hun havde vinger og kunne flyve. Sådan gik tiden med leg, dans og sang.

Lige siden Sebille var lille havde hun fået strenge instrukser på, hvor hun måtte gå og vigtigst, hvor hun ikke måtte gå. Nu stod hun der med store, brune øjne og et skævt smil foran den mørke skov. Det så ud som om træerne bøjede sig for hende - farlige og indbydende på samme tid.

Hun hoppede et skridt nærmere, stod så stille og kiggede ind i skoven. Så hun noget bevæge sig derinde? Hun kiggede tilbage mod huset og så tilbage på skoven. To store, sorte fugle fløj op fra træernes toppe med høje skræp.

“Frokost.“ Hendes mors stemme sang.

Sebille kiggede en ekstra gang mod skoven, vendte om og løb hurtigt tilbage til huset. Hun var lige fyldt otte år, og havde ikke haft problemer med sit hjerte i snart fire år. En velsignelse, havde hendes mor og far sagt. Alligevel holdt de skarpt øje med hvert skridt og åndedrag, hun tog.

“Mor ...“ Sebilles stemme lød bedende. “Må jeg tage min frokost med på en skovtur?“

Hun havde spurgt så mange gange før, og kendte på forhånd svaret, men gjorde øjnene dobbelt så store og forsøgte at smile uskyldigt.

“En skovtur ... som på engen mener du?“ Hendes mor så spørgende på hende.

“Ja, bare lige i udkanten af skoven,” svarede Sebille usikkert, mens hendes øjne flakkede ud af vinduet. Hun pegede i retning af skovbrynet. “Bare lige der ved det store træ ...?”

“Du må ikke gå alene ind i skoven, Sebille!” Hendes mor så bestemt på hende. “Og jeg skal kunne se dig hele tiden.”

Sebilles mor skulle gøre hovedrent. Det ville faktisk passe hende godt, hvis Sebille ikke gik i vejen, når der skulle vaskes gulve og tørres af. Sebille hoppede i jubel og snurrede rundt før hun gav sin mor et kram.

“Tak, søde mor,” sang hun og bar en gammel, flettet kurv med hank hen til køkkenbordet.

Hendes mor lagde et tyndt, grønligt tæppe ned i bunden af kurven. Herefter et lille glas med røde blomster på, en glasflaske med kold, hjemmelavet hyldeblomstsaft, to rosinboller med smør og pølse, et æble og en gulerod fra haven. Til sidst pakkede hun forsigtigt en masse små mandelkager ind i et hvidt klæde.

“Husk, jeg skal kunne se dig fra vinduet hele tiden.” Sebilles mor satte sig på hug foran hende.

Men før hun nåede at give Sebille et kys på panden, var hun allerede ude ad døren, gennem gården, ind ad hullet i porten og ude gennem den grønne stalddør.

Hun følte sig lettet og glad, uvidende om, hvad hun skulle opleve senere på dagen.

Kapitel 3

Den gamle eg

Bag den gamle pavillon, som for længst havde set bedre dage og nu stod som et gammelt, faldefærdigt levn fra en svunden tid, stod et stort, kroget egetræ. Et af de få vidner som for snart 50 år siden havde set en mærkelig skikkelse løbe ud af skoven og tilbage igen med en stor, hvid bylt på ryggen.

Pavillonen havde stået tom siden da, og ingen turde bevæge sig ind i skoven eller nærme sig stedet, hvor mystiske trolddomskunster åbenbart havde fundet sted.

Her, på en stor sten under træet, fandt Sebille det perfekte sted til sin skovtur. Hun kunne sidde i skyggen, i læ for den brændende sol, og kigge over engen mod den store gård.

Hendes mor havde åbnet vinduer og døre og var i gang med rengøringen. På et tidspunkt ville hun komme udenfor, spejle efter Sebille og gå om bag huset for at hænge vasketøj op.

Sebille kendte sin mors dagsrytme. På den ene side var det hyggeligt og trygt. På den anden side ville det være interessant, hvis der en dag skete noget nyt. Hun følte sig pludselig ældre nu, hvor hun havde fået lov til at holde skovtur så tæt på den store skov – alene.

Den store skov. Hun kiggede bagud og ind i skoven. Det var som om nogen kiggede på hende. Så hun igen noget, der bevægede sig? Sebille tog en bid af en rosinbolle med den ene hånd og en hurtig slurk af hyldeblomstsaften med den anden. Var der noget inde i den store skov?

Træernes toppe svajede let. Sebille tog endnu en bid af sin bolle. Suset fra bladene gav genlyd i stilheden og fuglene pjattede rundt mellem kvistene. Indimellem kunne hun høre lyden af en gren, når en pludselig vind ruskede ind fra siden.

Dér var hendes mor, som hun havde forudsagt. Hun spejdede hen mod skoven og vinkede til Sebille. Sebille vinkede tilbage.

Sebilles mor bar på en stor kurv med vasketøj og gik bag om huset for at hænge det op. Det ville tage hendes mor mindst en halv time at hænge tøjet op. Det blev hængt meget sirligt på snoren. Alt med minimale bøj i hjørner, så mindst muligt skulle stryges bagefter.

Med ét rejste Sebille sig op. Hun pakkede sin skovtur sammen i den gamle kurv og tog den på armen, sukkede dybt og kiggede tilbage mod huset. Hun behøvede jo ikke gå så langt ind, tænkte hun. Så længe hun kunne se huset gennem træerne, kunne hun hurtigt løbe tilbage.

Sebille var ikke bange. Hendes nysgerrighed og eventyrlyst åd al frygt. I stedet følte hun sig ophidset og spændt, da hun først med forsigtige skridt og snart hurtigere, bevægede sig dybere og dybere ind i den store skov.